

Đôi dép của Bác "ra đời" vào năm 1947, đôi c "chỏ t o" t m t chỉ c l p ô tô quân s c a th c dân Pháp b b đ i ta ph c kích t i Vi t B c.

Đôi dép do c t không dày l m, quai tr c to b n, quai sau nh r t v a chân Bác. Trên đ ng công tác, Bác nói vui v i m y anh em cán b đi cùng:

- Đây là đôi hài v n d m trong truy n c tích ngày x a. Đôi hài th n đ t, đi đ n đâu mà ch ng đ c.

Ch ng nh ng khi "hành quân" mà c mùa đông, Bác đi thêm đôi t t cho m chân. Ti p khách

trong nòng, khách qu c t v n th ng th y Bác đi đôi dép y. G p su i ho c tr i m a tr n, b n n c vào dép khó đi, Bác b dép xách tay. Đi thăm bà con nông dân, s i chân trên các cánh đ ng đang c y, đang v g t, Bác l i x n qu n cao l i ru ng, tay xách đôi dép. M i m t năm r i v n đôi dép y. Các đ ng chí c nh v cũng đã đôi ba l n "xin" Bác đôi dép nh ng Bác b o "v n còn đi đ c".

Năm 1960, Bác đ n thăm m t đ n v H i quân nhân dân Vi t Nam. V n đôi dép "thâm niên y". Bác đi thăm n i ăn, ch n , tr i chăn nuôi c a đ n v . Cán b và chi n sĩ r ng r n kéo theo, ai cũng mu n chen chân, v t lên đ đ c g n Bác, Bác vui c i n m tay chi n sĩ này, v vai chi n sĩ khác. B ng Bác đ ng l i:

- Thôi, các cháu đ m làm t t quai dép c a Bác r i...

Nghe Bác nói, c đám đ ng l i cúi xu ng yên l ng nhìn đôi dép r i l i n ào lên:

- Th a Bác, cháu, đ cháu s a.

- Th a Bác, cháu, cháu có "rút dép" đây.

Nhao nhác, m i nh th , nh ng đ ng chí c nh v ch đ ng c i vì bi t đôi dép c a Bác đã ph i đóng đnh r i; có "rút" cũng vô ích.

Bác c i nói:

- Cũng ph i đ Bác đ n ch g c cây kia, có ch d a mà đ ng đã ch ?

Đi đ n bên g c cây, m t tay v n vào cây, m t chân co lên tháo dép ra, Bác b o:

- Đây! Cháu nào giở thì chớ a hớ dép cho Bác.

Một anh nhanh tay giành lấy chiếc dép, giở lên nhúng nhúng ra, lúng túng. Anh bên cạnh nhích thây, "vọt vây" chớ y bị n.

Bác phở i giở c:

- Ờ kìa, ngòm mãi thế, nhanh lên cho Bác còn đi chớ.

Anh chớ n sĩ, lúc này chớ y đi đã trớ lờ i vớ i chi c búa con, mớ y cái đinh:

- Tôi, đờ tôi sớ a dép.

Mớ i ngớ i dẫn ra. Phút chớ c, chi c dép đã đờ c chớ a xong.

Nhúng chớ n sĩ không đờ c may mớ n chớ a dép phàn nàn:

- Tôi dép chớ a Bác cũ quá, thế a Bác, Bác thay dép đi ờ.

Bác nhìn các chớ n sĩ nói:

- Các cháu nói đúng, nhúng chớ có đúng mớ t phở n. Đôi dép chớ a Bác cũ nhúng nó chớ mớ i tở t quai. Cháu đã chớ a lờ i chớ c chớ n cho Bác thế này thì còn "thờ" lờ m! Mua đôi dép khác chớ ng đáng là bao, nhúng khi chớ a cớ n thì t cũng chớ a nên. Ta phở i tở t kiờ m vì đờ t nớ c ta còn

nghèo.

Đôi dếp cá nhân đã vớ y, còn ô tô của Bác cũng thôi!

Chỉ c xe "Pôbêđa" sản xuất tại Liên Xô Bác vẫn đi, đã cũ, Văn phòng xin "đổi" xe khác, "đổi mới" hơn, tốt hơn, nhưng Bác không chịu:

- Xe của Bác hỏng rồi à?

Anh em thôi đừng chĩa họng, nhưng muốn thay xe để Bác đi nhanh hơn, êm hơn. Bác nói:

- Ai thích nhanh, thích êm thì đổi.

Hôm sau đến giờ đi làm, không biết là xe hỏng thật hay thế nào mà khi Bác đứng đổi bên xe rồi xong xe của "ì" ra. Bác cười rồi bỏ đổi ghế lái xe:

- Máy móc có trục trặc, chú cứ bình tĩnh sửa. Sửa xong Bác cháu ta đi cũng kịp.

Vài phút sau, xe nổ máy.

Bác lái cười nói với người đổi ghế lái xe, cười nhạo:

- Thế là xe vẫn còn tốt!

Nguồn: hochiminh.vn